

אמנם ידענו שהמצב לא טוב, שמענו שהמחלה מתגברת והקשיים גדולים, ספרו לנו שהוא מנסה איזה תרופה חדשה, ניסיונית ואולי זה יעזור. רמזו שהמצב קשה אבל כשזה בא זה היה כמו מכה בראש, עם נבוט!

נכון שראינו אותו בכסא גלגלים בתחרות הנווט בנובמבר בשדה תימן והוא לא נראה מי יודע מה טוב. נכון שליבנו נחמץ כשראינו אותו נאבק להשאר זקוף עם עזרת המקל בארוע היפה במנחת ראשון אבל בכל זאת נשימתנו נעתקה כאשר הטלפון צלצל - יובל איננו! נפטר בלילה וההלוויה עוד מעט קט! ואני, על האופניים מתנשף בעליה על גבעה בנגב, רחוק מכל ישוב ומהרכב ובלי שום סיכוי להגיע להלוויה ולהיפרד מחבר טוב כמו שצריך.

את יובל פגשתי בתחילת המילניום. הוא יו"ר אגודת האז"מים ואני בתחילת דרכי באגודת התעופה. יובל שמע שאנחנו מארגנים תחרות נווט וביקש להצטרף עם כמה חברים מהאולטרלייטס.

מובן ששמחתי לבואם - להתחרות מול מקצוען כמו יובל - מדריך טיס, נווט "אמיתי" מחייל האוויר, חיית נווט של ממש - זה אתגר ראוי ומהנה.

ואכן יובל הגיע לתוצאה מצוינת באותה תחרות ובתחרויות הרבות שבאו אחריה. בסמוך לאותה שנה הודיע הנווט "שלי" על פרישתו מהענף וחיפשתי לי בן זוג כלבבי. מיד חשבתי על יובל שמיד הסכים וכך נולד לו הרומן. הפכנו לצוות מתחרה בתחרויות ראלי נווט.

מה אני אגיד לכם, כל טיסה עם יובל היתה חוויה, כיף צרוף. המקצועיות שלו, הדבקות במשימה והכל טבול בכמויות אדירות של חן. אי אפשר היה לריב איתו. אפילו כשעשה טעות (וזה קרה) הוא עטף אותה בחיוך שלו ולא היה מה להגיד לו יותר. יובל לא חסך מעצמו ביקורת אבל היה פשוט בלתי אפשרי לצעוק עליו. כשעשיתי משהו טוב - פרגן בלי חשבון. כשטעיתי (וזה קרה) מיהר להרגיע - אין דבר: תמשיך, תתקן, נשתפר בהמשך.

יצאנו יחד לתחרויות בקפריסין וראינו שיש הרבה מקום לשיפור. בשנת 2004 יצאנו לסמינר ומחנה אימון בתחרויות נווט יחד עם הנבחרת הטובה בעולם - נבחרת פולניה.

במשך כשבוע למדנו, טסנו, נווטנו, תחקרנו ובלינו יחד, בחוצות קרקוב. הנוטים היו ממש קשים! זכור לי מקרה אחד שיובל לא הצליח להשלים את מפת הנווט על הקרקע. באותה תחרות היתה גם נחיתת דיוק בשדה אחר באמצע הנתבי. אחרי ההמראה מאותו השדה אני שואל את יובל - לאן? והוא משיב לי בקור רוח: "אני עוד עובד על זה" ממש שניות לפני המעבר ב-ISP (נקודת ההתחלה לחלקו השני של הנווט) הוא מראה לי אותה ומוסר לי פרטים על הכוון למטרה הבאה. כל המשך הנווט נעשה תוך כדי תנועה: - יובל היה מוצא את המטרה הבאה, מכין את הלג ומוסר לי נתוני תנועה. לאחר שיצאתי כוון ללג החדש יובל הכין את הלג הבא למטרה הבאה וחוזר חלילה.

זה היה מה זה מלחיץ!! אבל יובל - שום דבר! עובד בשקט ובריכוז כאילו אנחנו במשרד על הקרקע.

יובל איננו - הזיכרונות מהאיש ישנם גם ישנם: השכל הישר, החיוך הטוב, הצניעות, ההומור העצמי והחברות.

ועם הכל - לא ידעתי שום דבר. יובל לא אמר מילה על המחלה. בקיץ 2005 היינו אמורים לצאת יחד לאליפות אירופה בסלובקיה. חודש לפני היציאה הודיע לי יובל שהוא לא מרגיש טוב והוא לא יכול לצאת. היתה לו אז גם תחרות אולטרלייט והוא לא יכול היה לצאת לשני הארועים במצבו. זאת היתה הפעם הראשונה שהבנתי שליובל יש בעיית בריאות רצינית. לפני זה הוא לא קיטר על כאבים או משהו, לא ביטל שום תחרות ולא התייחס אל המחלה כאל בעיה קיומית. לפחות לא בפני.

יובל הכניס אותי לעולם המופלא של המטוסים הזעירים. יובל עשה לי "צ'ק אאוט" על המטוסים שלו. יחד עשינו טיסות רבות ונחתנו בכל מיני מנחתים שכוחי אל. יחד הכנו תחרויות נווט כמנהלי תחרות ויחד ישבנו והכנו את עצמנו לתחרויות השונות.

יובל היה פרטנר מושלם לא רק באויר כאיש צוות תחרותי אלא גם על הקרקע. יחד פעלנו לקידום שתוף הפעולה בין שתי האגודות - התעופה הזעירה והכללית.

יובל גילם בגופו את הקשר הטבעי בין שתי האגודות - הוא היה חבר פעיל בשתייהן והיה מוכן לטוס בכל מטוס ו/או אולטרלייט מה שיבוא קודם.

זה היה רגע מאד קשה שם בשביל על האופניים לקבל את ההודעה שיובל איננו. מסביב הכל פרח - משטחי כלניות ענקיים, גבעות שלמות אדומות כדם - ויובל איננו.

מזכרתי - כבר היה לי מקרה דומה שהייתי רחוק בטיוול אופניים וקיבלתי טלפון על מותו של חבר (אז זה היה המקרה של יוסי הומל ז"ל). העצב על המקרה והתסכול מכך שאין לי שום אפשרות להגיע ולחלוק כבוד אחרון לחבר טוב היו דומים בשני המקרים.

(מחשבה - אולי אני צריך להפסיק לצאת לטיולי אופניים במקומות מרוחקים? אולי כך לא ימותו החברים הטובים?)

טוב אני לא כל-כך יודע איך לסיים את הקטע הזה. מה שברור לי שהזיכרונות מיובל ומהקשר עימו לא יסתיימו לעולם!